



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **L. N.**, bytem O., S. 1015/1, zast. Mgr. Dagmarou Beníkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Legionářská 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. KUOK 49059/2015, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 3. 2015, č. j. SMOL/053963/2015/ARMV/DPD/Hon, jímž bylo žalobce uznán vinným

z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Přestupku se žalobce dopustil tím, že *dne 15. 7. 2014 asi v 9.49 hodin v úseku komunikace II/446, u firmy „Rybolov Šinclák“ ve směru jízdy na obec Uničov, při řízení motorového vozidla tov. zn. Ford, registrační značky X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na 90 km/h, kdy v měřeném úseku silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C byla vozidlu naměřena rychlost 152 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena hodnota jízdy 147 km/h, což je o 57 km/h více, tedy porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.*

[2] **V žalobě** žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože tento orgán neakceptoval jeho omluvu z jednání stanoveného na 3. 3. 2015. To mělo za následek projednání věci v nepřítomnosti žalobce, což žalobce pocítuje jako nezákonný postup správního orgánu, v rozporu se zákonem mu bylo upřeno právo osobní účasti na projednávání věci. Žalobce se z jednání ten den v 9 hodin omluvil řádně, včas a pro důležitý důvod. Neočekávaný úraz a faktické vykloubení kolene, doložené řádným lékařským nálezem, mu objektivně znemožňovaly účast na ústním jednání, přičemž omluvný dopis s lékařskou zprávou doručil správnímu orgánu více než 24 hodin před ústním jednáním. Žalovaný konstatoval, že omluva nebyla včasná, neboť byla správnímu orgánu doručena až po ukončení ústního jednání, přičemž žalobce činil vše pro to, aby se tak stalo a jeho jednání nese stopy obstrukčního jednání a jeho cílem bylo znemožnit projednání přestupku v zákonné lhůtě. S tím žalobce nesouhlasil – k lékaři se dostavil den po úraze, který se měl stát 26. 2. 2015. Avšak z doložené lékařské zprávy je zřejmé, že úraz se stal 27. 2. 2015 dopoledne. Ve spise se nenachází žádný doklad a ani nebyl proveden žádný důkaz, který by tvrzení žalovaného o datu úrazu 26. 2. 2015 prokazoval. Po ošetření v nemocnici žalobce telefonoval správnímu orgánu, avšak telefon nikdo nezvedal. Žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce ničím nedoložil, nicméně žalobce nemá představu, jak by neuskutečněný pokus o hovor doložil jinak než zobrazením na displeji svého mobilního telefonu. Zjištění, zda se úřední oprávněná osoba nacházela v zaměstnání, respektive ve své kanceláři je okolnost stojící mimo dispozice žalobce a pokud žalovaný tuto okolnost považoval za důležitou, mohl si ji ověřit prostým dotazem u správního orgánu I. stupně. Žalobce souhlasí s tím, že zcela vědomě učinil omluvu písemně, a to na podatelnu Magistrátu města Olomouce v ranních hodinách, kdy přesný čas je možné zjistit z databáze uvedeného úřadu, neboť dle etikety na kopii omluvného dopisu byla tato písemnost při podání zaevidována elektronicky (s ohledem na existenci elektronické spisové služby u tohoto úřadu nepochybně k číslu jednacímu, pod kterým je daná věc vedena). Žalobce zvažoval, jak nejrychleji správnímu orgánu sdělit nenadálou událost a nakonec se s manželkou dohodl, že napíše písemnou omluvu a k této přiloží lékařskou zprávu, z níž fakticky vyplývají veškeré skutečnosti, které byly po něm požadovány a tuto omluvu manželka ihned v pondělí ráno doručí na Magistrát města Olomouce, což se také stalo. Žalobce se domnívá, že prioritní pro komunikaci se správním orgánem je písemný styk, pokud lze danou písemnost samozřejmě doručit včas. V daném případě dle svého názoru správně předpokládal, že

oprávněná úřední osoba nebude v práci v sobotu ani v neděli a tudíž e-mail odeslaný v pátek 27. 2. 2015 bude správnímu orgánu doručen stejně až v pondělí 2. 3. 2015 ráno, tedy prakticky ve stejnou dobu, kdy byl žalobce schopen doručit svoji omluvu v písemné formě. Žalobce vůbec nepočítal s doručováním omluvy poštou, neboť vůbec nebylo jisté, zda by zásilka byla doručena správnímu orgánu včas. Místo pro doručení písemnosti žalobce volil dle dispozic správního orgánu na stránkách Magistrátu města Olomouce ve stavu platném k datu doručování omluvy. Skutečnost, že zásilky adresoval na adresu Vejdovského 2, ještě neznámá, že písemnosti na tuto adresu také docházejí, když je obecně známo, že veškeré úřední písemnosti u velkých firem či úřadů musí z hlediska evidence procházet přes podatelnu. Na internetových stránkách Magistrátu města Olomouce však nikde není uvedeno, že by se na adrese Vejdovského 2 skutečně podatelna nacházela, a proto využil pro něj nejdostupnější a navíc centrální podatelnu na ulici Hynaisova. Podání bylo online zaevidováno v elektronickém systému spisové služby tak, že bylo nepochybně elektronicky dostupné i oprávněné úřední osobě (minimálně pak informace, že podatelna přijala podání v dané věci) a navíc z textu podání bylo patrné, že se jedná o omluvu na následující den v 9 hodin, což byl nepochybně signál pro pracovníci dané podatelny, že je nutné dokumenty postoupit dále. Otázka distribuce dokumentů mezi jednotlivými pracovišti správního orgánu je interní záležitostí tohoto orgánu a mimo dispozice žalobce.

[3] Správní orgán nezpochybňoval vážný důvod, který mu bránil v účasti na jednání, avšak odmítl ho akceptovat z důvodu, že žalobce nedoložil dokumenty, které byly požadovány v předvolání pro případ, že by se nemohl dostavit ze zdravotních důvodů. Tuto skutečnost žalobce vysvětlil přímo v omluvě, přičemž požadované dokumenty doložil dodatečně, a to přestože na ně správní orgán fakticky neměl nárok a lékařská zpráva doložená k omluvě byla v souladu s požadavky, které lékaři pro vystavení lékařské zprávy stanoví právní předpisy. Tuto námitku žalovaný zcela opominul, nezabýval se jí, pouze konstatoval, že další námitky vyhodnotil jako nedůvodné. Proto žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[4] Žalovaný dovodil, že jednání žalobce nese stopy obstrukčního jednání, jehož cílem je znemožnit projednání přestupku. Při formulování tohoto názoru se žalovaný nesprávně domníval, že k úrazu došlo o den dříve než ve skutečnosti a že žalobce záměrně nesprávně postupoval při doručování omluvy, i když tak učinil v souladu se zákonem a požadavky na přiměřenou míru spolupráce správního orgánu a účastníka řízení. Podle žalobce požadavky správního orgánu I. stupně na zpřesnění lékařských zpráv (tj. otázku, kterou se bohužel žalovaný vůbec nezabýval) byly vedeny zjištěním, že žalobce má vážné chronické zdravotní problémy, které mu brání v účasti na jednání, nicméně chtěl předejít tomu, aby žalobce této skutečnosti nezneužíval. Úraz žalobce byl řádně lékařem zadokumentován, postižené koleno bylo rentgenováno a vyšetřeno, existuje tedy celá řada informací, které by bylo značně obtížné zfalšovat. Navíc lze logicky předpokládat, že v případě přípravy takové fiktivní omluvy by žalobce patrně dodržel všechny požadavky požadované správním orgánem a neriskoval by odesláním nekompletního podání. Žalobci je známo, že v současné době v České republice působí celá řada tzv. obecných

zmocněnců (jako například www.neplattepokuty.cz a další), jejichž cílem je vyvinut pachatele přestupku cestou obstrukcí a protahování řízení tak, aby v konečném důsledku došlo k promlčení přestupku a zániku trestnosti. Žalobce se na žádnou takovou společnost neobrátil a ani se jejich postup nesnažil kopírovat. Jeho věc je ovšem ve světle těchto skutečností posuzována žalovaným stejným způsobem. V případě žalobce se však nejedná o žádnou neurčitou „neschopenku“, ale o zranění, které je používanou lékařskou diagnostiku lehce prokazatelné (nebo vylučitelné) a je tak prakticky nemožné je „nasimulovat“. Projednáním přestupku v nepřítomnosti žalobce bylo zkráceno žalobcovo základní právo účastnit se projednávání věci, za které je obviněn, a to bez ohledu na skutečnost, že dle správního orgánu je skutkový stav jasný a prokazatelný. Žalobce jako technicky vzdělaný člověk si o radarovém měření opatřil dostatek informací, aby v řízení mohl upozornit na technické nedokonalosti měření a navrhnout doplnění dokazování. Bez jeho účasti to však nebylo možné.

[5] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání, se kterými se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu. Své závěry nad rámec svých úvah opřel o právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 As 114/2013 – 22. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, nýbrž se o svá práva připravil pouze svou nečinností. Provedeným dokazováním je nade vše pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil skutku, který mu byl kladen za vinu a z toho důvodu navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[6] Žalobce **v replice** namítl, že vyjádření žalovaného je naprosto obecné a *de facto* formulářové a věcně na podanou žalobu nereaguje. Žalobce zdůraznil, že není pravdou, že by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jeho námitkami vypořádal. Jde zejména o námitku směřující proti postupu správního orgánu I. stupně, který (jinak důvodnou) omluvu odmítl akceptovat, protože žalobce údajně nedoložil dokumenty, které byly požadovány v předvolání pro případ, že by se k jednání nemohl dostavit. Ačkoliv žalobce ve své omluvě uvedl racionální důvody, jež mu v předložení požadovaných dokumentů bránily a tyto následně doložil, ačkoliv na ně správní orgán neměl fakticky žádný nárok. Touto námitkou se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval a pominul ji zcela i ve svém sterilním vyjádření. Naprosto licoměrný je závěr žalovaného o tom, že žalobce se o svá práva připravil pouze svou nečinností. V souladu se zásadou práva na spravedlivý proces měl nepochybně žalobce právo na obhajobu v analogickém standardu jako má obviněný v trestním řízení, zejména podle § 2 odst. 13 trestního řádu, které je ostatně pravidlem ústavněprávní úrovně a je upraveno i řadou mezinárodních smluv [zejména čl. 14 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v čl. 6 odst. 3 písm. b), c) Evropské úmluvy]. Obsahem zásady zjištění práva na obhajobu je pak zejména „obhajoba materiální“ zahrnující zejména právo obviněného účastnit se osobně projednávání věci, právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému kladou za vinu a k důkazům o nich (včetně práva nevypovídat), právo uvádět okolnosti a důkazy sloužící k obhajobě, právo činit návrhy a podávat žádosti a právo vyhledat a předložit důkaz. Prakticky všechna tato práva žalobce na

materiální obhajobu (vyjma práva podat opravný prostředek) byla nesprávným postupem správního orgánu I. stupně žalobci odejmuta. Žalovaný tento postup napadeným rozhodnutím aproboval, aniž by se řádným způsobem s námitkami žalobce vypořádal.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 5. 2015 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[8] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že žalobce byl předvolán dne 10. 11. 2014 a z tohoto jednání se omluvil pro úraz kolena levé nohy. K písemnému dotazu správního orgánu I. stupně, zda žalobci charakter onemocnění bránil v účasti na ústním jednání ve správním řízení, ošetřující ortoped písemně sdělil, že žalobci byl doporučen po distorzi levého kolenního kloubu klidový režim na lůžku, doporučena chůze o berlích v nezbytně nutném případě, další kontrola 13. 11. 2014. Pracovní neschopnost ortoped nestanovil. Zda ji stanovil praktický lékař a umožnil vycházky, ortopedovi není známo. Z jednání dne 21. 1. 2015 se žalobce omluvil z důvodu podvrtnutí kotníku levé nohy a obnovení zranění levého kolene. Předvolání na 3. 3. 2015 žalobce převzal 16. 2. 2015. Dne 2. 3. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce ze dne 27. 2. 2015. Přiložená lékařská zpráva konstatuje, že *dnes dopoledne (27. 1. 2015) při chůzi ze schodů špatný došlap a opět vyskočení kolena, otok, bolest, nestabilita. Doporučení rigidní ortéza na 3T, klidový režim na lůžku, bez zatěžování končetiny, ledování, ... kontrola za měsíc, stav k operačnímu řešení.*

[9] Dne 10. 3. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku a byly mu uloženy výše uvedené sankce.

[10] V odvolání žalobce namítal, že 27. 2. 2015 kolem jedenácté hodiny při chůzi po schodech neopatrně došlápl, vyskočilo mu levé koleno a musel neprodleně vyhledat lékaře. S levým kolenem má žalobce již delší dobu problémy a má doporučenou operaci. Za daného stavu postačí jen jakýkoliv prudší pohyb nohy nesprávným směrem a dojde okamžitě k vymknutí kolenního kloubu a natažení vazů, koleno se musí znehybnit ortézou a žalobce se může pohybovat jen o berlích. Žalobce po úrazu zavolal manželce, která přijela z práce a odvezla ho na ošetření ve Vojenské nemocnici v Olomouci. Lékař po rentgenu a vytažení krve z kolene konstatoval výše uvedené zranění. Koleno bylo výrazně oteklé a nešlo s ním ani hýbat. Žalobci byla přiložena rigidní ortéza, nařízen klid na lůžku bez zatěžování končetiny a zdůrazněna potřeba operačního řešení. Po návratu domů kolem 14. hodiny žalobce telefonoval správnímu orgánu na číslo 585 513 712, ale nedovolal se. Proto sepsal písemnou omluvu, kterou manželka v pondělí ráno doručila na Magistrát města Olomouce. Žalobce doručil omluvu na podatelnu podle webových stránek správního orgánu I. stupně. Žalobce není odpovědný za vnitřní spisový řád správního orgánu I. stupně. Lékař na opakovanou žádost žalobce

vystavil potvrzení o lékařském ošetření. Žalobce se kategoricky distancoval od tvrzení, že se snaží dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Pokud bude nutné, žalobce je ochoten doložit další lékařské zprávy z doby, kdy ještě žádné řízení nebylo vedeno a ke stejným zraněním docházelo v podobných intervalech.

[11] V lékařské zprávě pro správní orgán I. stupně ze dne 3. 4. 2015 lékař chirurgického oddělení ortopedické ambulance Vojenské nemocnice Olomouc potvrdil, že žalobce se dostavil 3. 4. 2015 na kontrolu po telefonickém objednání ze dne 26. 3. 2015 a dále potvrdil z ambulantního nálezu ze dne 27. 2. 2015 výše citované skutečnosti o špatném došlapu a vyskočení kolene a doporučení rigidní ortézy a dalších opatření. Zranění ze dne 27. 2. 2015 se neslučovalo s chůzí ani s řízením jakéhokoli motorového vozidla a i při příznivém vývoji léčení, což se u žalobce s ohledem na historii onemocnění kolene nepředpokládalo, žalobce nebyl schopen chůze minimálně 14 dní. S ohledem na charakter zranění by povolení vycházek bylo v přímém rozporu se stanoveným léčebným režimem. V případě, že by žalobce neměl osobu, která by o něj pečovala, musel by být hospitalizován.

[12] Žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání uvedl, že přestupek byl v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednán v nepřítomnosti žalobce. Omluva žalobce byla správnímu orgánu I. stupně doručena až po ukončení ústního jednání dne 3. 3. 2015. Správní orgán I. stupně dal žalobci reálnou možnost vyjádřit ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí. Poskytnutí reálné možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí při ústním jednání je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení před vydáním rozhodnutí poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí a této možnosti žalobce nevyužil. Žalobce byl předvolán na 10. 11. 2014. Z tohoto jednání se žalobce písemně omluvil a přiložil lékařskou zprávu ze dne 5. 11. 2014 doplněnou lékařskou zprávou ze dne 13. 11. 2014. Správní orgán I. stupně si vyžádal od uvedeného lékaře zprávu o charakteru onemocnění žalobce. Podle písemné odpovědi (list č. 15 spisu) žalobce byl schopen chůze o berlích a pracovní neschopenka nebyla vystavena, vycházky stanovuje lékař, který vystavuje pracovní neschopnost, zřejmě praktický lékař. Omluvu na jednání nařízeného na 21. 1. 2015 správní orgán I. stupně rovněž akceptoval. Den před jednáním nařízeným na 3. 3. 2015 na 9 hodin, t. j. den 2. 3. 2015, byla správnímu orgánu I. stupně na podatelnu doručena údajně osobně manželkou žalobce písemnost označená jako „omluva z jednání“, kterou správní orgán I. stupně neakceptoval. Ve věci jde především o posouzení, zda byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy zda nedošlo k porušení práva žalobce na to, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o náležité omluvě a § 59 správního řádu o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů. Třetí omluva žalobce nebyla omluvou, která by splňovala požadavky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle žalovaného omluva žalobce nebyla podána zejména v souladu s § 59 správního řádu, tedy nebyla omluvou bezodkladnou, resp. omluvou učiněnou se zdůvodnitelným časovým odstupem. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že se dne 27. 2. 2015 (pátek), tedy v den následující po dni, kdy mělo dojít

k jeho úrazu, snažil v odpoledních hodinách (asi ve 14 hodin) volat správnímu orgánu s tím, že se omluví z nařízeného jednání. Údajně se však nikomu nedovolal. Toto tvrzení však ničím nedoložil. V odvolání žalobce uvedl, že se rozhodl pro písemnou omluvu, kterou jeho manželka doručila údajně ihned v pondělí na podatelnu správního orgánu I. stupně v Hynaisově ulici v Olomouci. Pracoviště správního orgánu se však nachází na adrese Vejdovského v Olomouci. Bylo tedy důvodné předpokládat, že takto podané odvolání se do dispozice oprávněné úřední osoby do doby zahájení ústního jednání nedostane. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 7 As 114/2013, podle kterého náležitou omluvou se rozumí především omluva bezodkladná. Správní řád nestanoví, jakou formou se má předvolaný správnímu orgánu omluvit, je tedy možný v zásadě jakýkoliv způsob (osobní omluva, omluva prostřednictvím telefonu, faxu, e-mailu atd.). Žalobce však zcela vědomě učinil omluvu písemně, a to na podatelnu, která se nenachází na téže adrese jako kancelář oprávněné úřední osoby i přes skutečnost, že v předcházejících případech písemnosti zasílal přímo na odbor agendy řidičů motorových vozidel. Ač žalobci nic nebránilo učinit omluvu jiným způsobem, například telefonicky, případně i e-mailem (odvolací správní orgán se domníval, že obviněný jako jednatel společnosti tento způsob komunikace užívá) dne 2. 3. 2015, takto zcela logicky neučinil. Žalovaný dovodil, že jediným důvodem, proč se údajně snažil o omluvu telefonicky v pátek 27. 2. 2015, ale již ne dne 2. 3. 2015, je zcela zřejmá snaha o zpochybnění průběhu ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Z uvedeného lze podle žalovaného jednoznačně dovodit, že omluva nebyla včasná a tudíž řádná. Veškeré omluvy a způsoby jejich doručování správnímu orgánu nesou stopy obstrukčního jednání, jehož cílem je znemožnit projednání přestupku žalobce v zákonné jednoroční lhůtě s tím, že bude zpochybňovat projednání věci v jeho nepřítomnosti.

[13] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 15. 7. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 5. 6. 2015.

[15] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[16] Soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry týkajícími se omluvy žalobce a projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce.

[17] Žalobce se omluvil z projednání přestupku celkem třikrát, vždy z téhož důvodu. Již první omluva, byť ji správní orgán I. stupně akceptoval, neměla důležitý důvod ve smyslu § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku*

lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[18] Žalobce se v prvním případě (z jednání dne 10. 11. 2014) omluvil z důvodu podvrtnutí kotníku a obnovení zranění levého kolene, což shledal za důležitý důvod. Žalobce byl v předvolání ze dne 16. 10. 2014 poučen, že pokud se nemůže ze závažných důvodů dostavit na jednání, má volat na tel. č. 585 513 712, aby si mohl dohodnout jiný termín. Žalobce dosud netvrdil, že by byl v pracovní neschopnosti. Ošetřující odborný lékař žalobce potvrdil písemně správnímu orgánu, že žalobci byl doporučen klidový režim na lůžku a doporučena chůze o berlích, což však dle obsahu vysvětlení nevylučuje, aby se žalobce dostavil k projednání přestupku, případně přinejmenším telefonicky nebo e-mailem či písemně nedohodl nový termín projednání. Žalobce a shodně žalovaný netvrdili, že by žalobce správní orgán kontaktoval, ať už telefonicky, ústně, písemně či elektronickou formou. Ani podle správního spisu neexistuje úřední záznam o jakékoli reakci žalobce na předvolání.

[19] Z druhého jednání dne 21. 1. 2015 se žalobce rovněž omluvil z důvodu podvrtnutí kotníku a obnovení zranění levého kolene dne 20. 1. 2015. Žalobce v omluvě uvedl, že je nucen ležet na lůžku a čekat na kontrolu, pohybuje se jen o berlích a na krátkou vzdálenost. Podle přiložené zprávy měl žalobce klidový režim na lůžku, chůze jen v nezbytných případech o berlích bez došlapu na levou dolní končetinu. Podle lékařského potvrzení byl jeho obsah shodný jako obsah zprávy přiložené k první omluvě („*chůze jen minimálně*“). A k té ortoped uvedl, že chůze je možná jen v *nezbytně nutném případě*. Přitom pracovní neschopnost nestanovil ani její stanovení nenavrhoval praktickému či odesílajícímu lékaři (v případě, že by byl toliko lékařem konsiliárním). Podle § 54 a § 55 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2014, ošetřující lékař, jímž byl i ortoped, který vystavil citovaná potvrzení, mohl dočasnou pracovní neschopnost stanovit (k pojmu *ošetřující lékař* shodně i § 3 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování - zákon o zdravotních službách). I v případě druhé omluvy platí, že zdravotní stav žalobci nebránil si přinejmenším dohodnout jiný vhodný termín projednání přestupku. Takovou součinnost žalobce vůbec nevyvinul. A to ani v případě třetího předvolání na 3. 3. 2015. Ani z lékařské zprávy ze dne 27. 2. 2015, ani z lékařské zprávy ze dne 3. 4. 2015 se nepodává, že by žalobce byl v pracovní neschopnosti. V písemném sdělení na dotaz úřadu lékař sdělil, že pracovní neschopnost nestanovil a není mu známo, zda ji určil praktický lékař. Ve zprávě ze dne 27. 2. 2015 je doporučen po pádu *klidový režim na lůžku, bez zatěžování končetiny*, s kontrolou za měsíc. Ve zprávě ze dne 3. 4. 2015 (doložené až k odvolání) teprve lékař indikuje *stav neslučitelný s chůzí a řízením motorového vozidla, nebyl schopen chůze min. 14 dní, povolení vycházek by bylo v příkrém rozporu se stanoveným léčebným režimem – v případě že by pacient neměl osobu, která by o něj pečovala, byl by hospitalizován*. Takové posouzení lékaře však žalobce doložil až v odvolacím řízení a správní orgán I. stupně jej neměl k dispozici a nemohl k němu přihlídnout.

[20] Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že není rozhodné, na kterou podatelnu, resp. pracoviště správního orgánu je omluva podána. Je věcí správního orgánu, aby si zabezpečil oběh písemností takovým způsobem, aby se omluva dostala včas k oprávněné úřední osobě. Avšak i v případě, že by se tak nestalo, v přestupkovém řízení nic nebrání v případě posouzení omluvy jako důvodné, aby správní orgán nařídil další projednání přestupku (tak, aby se ho mohl žalobce zúčastnit). Omluva v souzené věci doručená správnímu úřadu v pondělí v ranních hodinách (jak tvrdí žalobce – čas na omluvě vyznačen není, ačkoliv tomu nic nebrání - jiné orgány veřejné moci čas na přijatých podáních vyznačují, a to nejen soudy) jeden den před jednáním je dle soudu podána včas. Toto rozdílné právní posouzení soudem však nemá ve výsledku vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[21] Naopak totiž, ohledně důvodnosti omluvy se soud ztotožňuje s žalovaným, že jednání žalobce vykazovalo určité prvky obstrukčního jednání. Soud na základě doložených lékařských zpráv nezpochybňuje, že žalobce měl dlouhodobé chronické obtíže. Ovšem v kontextu celého případu se jeví omluvy jako účelové. Žalobce navštívil lékaře třikrát vždy těsně před projednáním přestupku, o jiných návštěvách lékaře v předložených lékařských zprávách není zmínka; žalobce nebyl nikdy v době projednání přestupku v pracovní neschopnosti, nedoložil věrohodně, že se nemohl vůbec dostavit k jednání ani za použití francouzských berlí (podle lékařských zpráv byl nemožný jen došlap na levou dolní končetinu, nikoli chůze samotná); nezvolil si zmocněnce, který by ho mohl zastoupit tak, aby se řízení neprotahovalo; k tomu se nikdy neomluvil alespoň telefonicky (aby to nebylo sporné), e-mailem (s žádostí o potvrzení přijetí či s odpovědí správního orgánu), žalobci hrozila sankce v podobě zákazu činnosti a žalobce i tak svými nedůvodnými omluvami prodloužil řízení na asi 11 měsíců. Žalobce nikdy v průběhu správního řízení nepožádal o přeložení termínu na dřívější den, případně na jakýkoliv jiný vhodný den. Telefonickou omluvu dne 27. 2. 2015 žalobce nijak nedoložil, nenavrl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení a soud neshledal s ohledem na posouzení věci důvod dokazování v tomto směru provádět.

[22] K doložení lékařského potvrzení ze dne 3. 4. 2015, kde teprve lékař vyloučil možnost chůze dne 27. 2. 2015 a 14 dnů poté, soud poukazuje na to, že obecně je vhodné, aby žalobci nenechávali paletu svých námitek na pozdější dobu, ale aby je uplatnili již v prvním stupni přestupkového řízení; jinak se mohou námitky jevit i jako účelové (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, čj. 9 As 27/2015 – 59 v návaznosti na rozsudek téhož soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 – 43). Žalobce nemožnost chůze doložil až v odvolacím řízení a s ohledem na shora uvedené to shledal soud jako účelové jednání. V žádné z lékařských zpráv není uvedeno ani ničím jiným prokázáno, že by se žalobce dostavil k ošetřujícímu ortopedovi na nosítkách, invalidním vozíku nebo že by jej přinesly jiné osoby. Stav neumožňující chůzi netrval u žalobce po celou dobu od zahájení řízení až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně – žalobce to ani netvrdil, ani neprokázal. Nemožnost chůze byla potvrzena pouze u stavu žalobce od 27. 2. 2015 a 14 dnů poté. Jinak by bylo možno přihlédnout ke zdravotnímu stavu žalobce, pokud by se projednávala jediná omluva, a to ze dne 27. 2. 2015.

Omluvitelná by byla nemožnost žalobce se dostavit k jednání od 27. 2. 2015 a po dobu následujících 14 dnů.

[23] Ačkoli si žalobce nemusel nechat z různých důvodů vystavit potvrzení o pracovní neschopnosti, mohl prokázat fyzickou nemožnost dostavit se k projednání jakýmkoliv jiným způsobem.

[24] V kontextu veškerého jednání žalobce a spáchaného přestupku však námitkám žalobce nelze přisvědčit. Účelovost jednání dále dokresluje i námitka neoprávněného měření rychlosti, vznesená až v žalobě.

[25] Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán dne 3. 3. 2015 projednávat. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 - 99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.].*

[26] Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že žalobce doložil dokumenty prokazující nemožnost dostavit se k jednání ze zdravotních důvodů. Žalovaný na straně 6 svého rozhodnutí o odvolání uvedl, že všechny omluvy a způsob jejich doručování nesou stopy obstrukčního jednání. Jde o úvahu a závěr, se kterým se soud ztotožnil, jak podrobně, byť s částečně odlišným názorem ohledně včasnosti omluvy, vysvětlil výše.

[27] Závěrem soud shrnuje, že skutkový stav ve vztahu k žalobním námitkám byl zjištěn řádně, napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné a pro omluvy z jednání žalobce neměl důležitý důvod ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť jednání žalobce soud shledal v celém kontextu jako účelové, správní orgány obou stupňů v souzené věci nepřekročily meze správního uvážení, ani ho nezneužily. Vzhledem k tomu soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[28] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc dne 16. 2. 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně